

Arrest

nr. 349 755 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2025 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2025 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ZUTENDAAL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote (...) (RR ...), Belgische nationaliteit, overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; ..."

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- Motivatiebrief referentiepersoon aangaande financiële en persoonlijke situatie. Verklaart leefloon te ontvangen en verzoekt om een uitzondering op de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde.
- Attest evaluatie ondersteuningsnood Opgroeien
- Bewijzen overschijving helft kinderbijslag vanwege de ex-partner van referentiepersoon naar referentiepersoon
- Brief dd 23.10.2024 vanwege Bijzonder Comité Sociale Dienst, beslissing recht op leefloon referentiepersoon, met opgave maandelijks bedrag
- Brief dd 23.04.2025 vanwege Bijzonder Comité Sociale Dienst, beslissing herziening recht op leefloon, met opgave herziening maandelijks bedrag
- Fiche 281.29 – inkomsten uit deeleconomie jaar 2024 op naam referentiepersoon (inkomsten schuldenaar 'Exxtra NV')
- Overeenkomst dd 07.02.2024 Trixxo tussen referentiepersoon en Exxtra NV (deeleconomie)
- Bewijzen prestaties referentiepersoon dd 20.05.2025 tbv 480,31 euro; dd 20.04.2025 tbv 480,31 euro; dd

20.03.2025 tbv 480,31 euro; dd 20.02.2025 tbv

- Arbeidsovereenkomsten Vivaldis betrokkene

Vooreerst wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Dan wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Conform het hierboven geciteerd wetsartikel, worden het groeipakket en het leefloon niet in aanmerking genomen ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde artikel 40ter VW. De wetgever heeft geen uitzonderingsvoorwaarden voorzien inzake de bestaansmiddelenvoorwaarde voor leefloon in kader van de ondersteuning ten gunste van kinderen.

Dan wat betreft de bestaansmiddelen in kader van inkomsten deeleconomie, uitbetaald door Exxtra NV. Deze bestaansmiddelen kunnen wel overwogen worden en hebben een voldoende regelmatig en stabiel karakter. Echter, de bestaansmiddelen van referentiepersoon zoals zij heden voorliggen, bedragen echter geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, op het moment van de aanvraag € 2.131,28 euro zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waar men toepassing van wenst te maken. Immers, het gemiddeld loon bedraagt 480,31 euro per maand.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter opgemaakt op 12.03.2025 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'.

Er werd met uitzondering van een verklaring van de moeder van de referentiepersoon betreffende geen huuruitgaven in hoofde van haar dochter niets verder voorgelegd met betrekking tot de vaste en variabele kosten van betrokkene en de referentiepersoon, waardoor de berekening niet kan gemaakt worden van de werkelijke kost van dit koppel. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variabele kosten (verzorging, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) met het bedrag van 480,31 euro kunnen betaald worden. Indien zij in afwijking van de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter met een lager beschikbaar bedrag het verblijfsrecht voor meneer wensen te bekomen, moeten ze uiteraard bewijzen dat zij het met een bescheidener inkomen/bestaansmiddelen kunnen stellen. Dit bewijs werd niet geleverd, alhoewel er expliciet werd om gevraagd in de bijlage 19ter.

Het recht op verblijf op basis van art 40ter VW wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

" 1. In feite

Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote (...) (RRN ...).

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt in de bestreden beslissing:

“(…)”

Verzoeker legde bij aanvraag van gezinshereniging volgende documenten neer:

- Motivatiebrief referentiepersoon aangaande financiële en persoonlijke situatie. Verklaart leefloon te ontvangen en verzoekt om een uitzondering op de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde.
- Attest evaluatie ondersteuningsnood Opgroeien
- Bewijzen overschrijving helft kinderbijslag vanwege de ex-partner van referentiepersoon naar referentiepersoon
- Brief dd. 23.10.2024 vanwege Bijzonder Comité Sociale Dienst, beslissing recht op leefloon referentiepersoon, met opgave maandelijks bedrag
- Brief dd. 23.10.2025 vanwege Bijzonder Comité Sociale Dienst, beslissing herziening recht op leefloon, met opgave herziening maandelijks bedrag
- Fiche 281.29 – inkomsten uit deeleconomie jaar 2024 op naam referentiepersoon (inkomsten schuldenaar ‘(…)’)
- Overeenkomst dd. 07.02.2024 T. tussen referentiepersoon en (...) NV (deeleconomie)
- Bewijzen prestaties referentiepersoon dd. 20.05.2025 tbv 480,31 euro; dd.20.04.2025 tbv 480,31 euro; dd. 20.03.2025 tbv 480,31 euro; dd. 20.0.2025 tbv
- Arbeidsovereenkomsten V. betrokkene

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat geen behoefteanalyse kon gemaakt worden wegens gebrek aan bewijs van vaste en variabele kosten.

Echter dient gesteld te worden dat er wel degelijk een verklaring werd afgelegd over het ontbreken van huurkosten. De moeder van de referentiepersoon verklaarde dat er in hoofde van haar dochter geen huuruitgaven zijn, hetgeen een belangrijk element is in de beoordeling van de werkelijke kosten.

Bewijsstukken zoals beperkte maandelijkse uitgaven en inkomsten uit (...) NV werden voorgelegd, maar deze werden niet in overweging genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om de feitelijke situatie volledig te onderzoeken, alvorens een aanvraag af te wijzen.

De beslissing schendt artikel 42 Vw en de motiveringsplicht.

Daarnaast dient er benadrukt te worden dat verzoeker ook arbeidsovereenkomsten van zijn tewerkstelling heeft neergelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier absoluut geen rekening mee gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt alleen rekening met de eigen bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote en dus niet met de inkomsten van verzoeker. Deze praktijk staat op gespannen voet met rechtspraak van het Hof van Justitie.

(…)

De Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf. De gezinshereniger is de Belg of derdelander die een familielid wil laten overkomen of inschrijven.

Daarom houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met de bestaansmiddelen van het familielid dat gezinshereniging vraagt. Bijvoorbeeld als het familielid de aanvraag in België indient en tijdens de aanvraagprocedure al werkt en eigen inkomsten heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt evenmin de bestaansmiddelen in aanmerking van derden, zoals andere inwonende familieleden van de referentiepersoon.

In tal van arresten oordeelde de RvV dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014)

(…)

Verzoeker verwijst naar RvV nr. 207 602 van 9 augustus 2018:

Op 6 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap.

Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner, de genaamde T(...) M(...) C(...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben, maar uit het voorgaande is gebleken dat deze interpretatie van de gemachtigde zowel strijdig is met artikel 42, § 1, tweede lid als met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt tevens dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij en haar partner feitelijk samenwonend zijn, aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk overweegt dat ook de verzoekende partij van het inkomen van de referentiepersoon moet leven. De Raad wijst erop dat de gemachtigde dit inderdaad heeft overwogen, maar dat de verwerende partij voorbijgaat aan hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift daadwerkelijk heeft aangevoerd. Zij heeft in haar aanvraag immers opgemerkt dat zij en de referentiepersoon reeds lange tijd samenwonen en dat het duidelijk is dat zij geen last zal vormen voor het sociale bijstandstelsel, aangezien zij al geruime tijd meer dan toekomen met de bestaansmiddelen van mevrouw T. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij en de referentiepersoon reeds wettelijk samenwonen sinds 8 juni 2017 (de aanvraag hiertoe werd ingediend op 3 oktober 2016), kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde met het in de aanvraag aangehaalde element rekening heeft gehouden. Bovendien moet hoe dan ook worden vastgesteld, zelfs al zou de overweging van de gemachtigde in dit verband volstaan, dat de doorgevoerde behoefteanalyse sowieso onzorgvuldig is en bovendien strijdig is met de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de bewijslast voor het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij ligt, zodat de gemachtigde geen rekening kan houden met haar loutere hypothetische beweringen als zou zij genieten van enkele bijkomende voordelen voor personen met een handicap, benadrukt de Raad nogmaals dat dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ondubbelzinnig bepaalt dat de gemachtigde voor het doorvoeren van de behoefteanalyse alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Indien de gegevens waarover de gemachtigde op basis van de aanvraag beschikte bijgevolg niet volstonden om een behoefteanalyse door te voeren, kon hij zich richten tot de verzoekende partij (of elke Belgische (...) overheid) om de nodige informatie te vergaren. Het betoog van de verwerende partij mist dan ook juridische grondslag. Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de doorgevoerde behoefteanalyse in de aangegeven mate niet afdoende en onzorgvuldig is en strijdig met de artikelen 42, § 1, tweede lid en artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde had in casu de verplichting een behoefteanalyse in de zin van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid door te voeren, zodat de overweging in dit verband een determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt. Aangezien deze overweging niet overeind kan blijven, kan ook de bestreden beslissing zelf niet overeind blijven. De overweging met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet volstaat immers op zichzelf niet om de bestreden beslissing te dragen. Aangezien deze vaststelling reeds volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen, moet de Raad niet verder ingaan op de tweede reden op grond waarvan de verzoekende partij aanneemt dat de behoefteanalyse niet volstaat, met name omdat de gemachtigde de in aanmerking te nemen TPH niet in rekening heeft gebracht bij het doorvoeren van de behoefteanalyse. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. 4.3 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

Verder verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de

Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst de RvV erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

De RvV concludeert dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst de RvV erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen

In een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504) besluit de RvV, verwijzend naar rechtspraak van de RvS (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (zie infra HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de RvV dat ook artikel 40ter Verblijfswet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18. De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium. RvV herhaalt dit standpunt in een arrest van 15 februari 2021 en stelt dat het GwH in zijn arrest nr. 149/2019 (hieronder besproken) geen rekening kon houden met arrest nr. C302/18 van het HvJ omdat de debatten toen reeds gesloten waren (RvV 15 februari 2021, nr. 249.056).

In arrest nr. C-302/18 oordeelde het HvJ dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat). Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het HvJ zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (= art. 10 en 10bis Verblijfswet). Volgens het HvJ is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn

van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus onvoldoende rekening gehouden met alle documenten/elementen van het dossier.

(...)"

Verzoeker citeert artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing en wijst op de documenten die hij bij de aanvraag heeft neergelegd teneinde de bestaansmiddelen te bewijzen. Daarbij legde verzoeker onder meer arbeidsovereenkomsten voor, die op hem betrekking hebben. Hij voert aan dat de gemachtigde met die arbeidsovereenkomsten absoluut geen rekening heeft gehouden en dat dit op gespannen voet staat met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij stipt eveneens verschillende arresten van de Raad aan, waarin de Raad heeft gesteld dat het buiten beschouwing laten van de bestaansmiddelen van de verzoeker zelf, op een te enge en verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet is gebaseerd. Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit een arrest van de Raad waarin onder meer wordt gesteld dat met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wees de Raad erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg. De Raad concludeerde dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term 'beschikt' uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Verzoeker inspireert zich verder op rechtspraak van de Raad om aan te voeren dat uit rechtspraak van de Raad van State en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 bleek dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het Hof van Justitie duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besloot de Raad dat ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie in arrest nr. C-302/18. De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium. In dit arrest sprak het Hof zich immers niet enkel uit over de situatie van langdurig ingezetenen maar ook over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders, zoals omgezet in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet. Volgens het Hof van Justitie is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde, voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is. Verzoeker besluit dat de gemachtigde op onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met alle elementen of documenten van het dossier.

Beoordeling

Het wordt niet betwist tussen de partijen dat de relevante versie van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er wordt evenmin betwist dat verzoeker onder meer arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd die zijn eigen inkomsten betreffen, teneinde aan te tonen dat zijn Belgische echtgenote voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat wat betreft de bestaansmiddelen van verzoeker zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De reden die de gemachtigde daarvoor geeft, is dat het de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Echter, verzoeker heeft in diens uiteenzetting terecht verwezen naar rechtspraak van de Raad die stelde dat de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich baseert, door principieel geen rekening te houden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (onder meer RvV drie rechters 1 maart 2016, nrs. 163 344 en 163 345).

Hij heeft verder ook terecht verwezen naar de redenering dat uit rechtspraak van de Raad van State en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 bleek dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het Hof van Justitie duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat).

Op basis van deze redenering heeft het Grondwettelijk Hof, naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Raad aangaande de artikelen 40ter §2, tweede lid en 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangenomen dat een verschillende behandeling tussen statische Belgen enerzijds en derdelanders (gezinshereniging geregeld onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet) als gezinsherenigers anderzijds, waarbij voor de eerste categorie enkel met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zou mogen rekening gehouden worden, en bij de tweede categorie volgens het Hof van Justitie de herkomst van de bestaansmiddelen niet beslissend is, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Het Grondwettelijk Hof formuleert het dictum in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 als volgt:

“- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Bijgevolg heeft verzoeker een punt dat ook met diens voorgelegde arbeidsovereenkomsten diende rekening gehouden te worden en dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Ter terechtzitting heeft de Raad verweerder gewezen op de voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Verweerder heeft aangehaald dat de Raad hierover zal oordelen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de gemachtigde terecht heeft overwogen dat geen rekening mag gehouden worden met de eigen bestaansmiddelen van verzoeker. Hij citeert daarbij uit rechtspraak van de Raad van State en voert aan dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 niet naar analogie kan worden toegepast op de gezinshereniging met statische Belgen en hun familieleden. De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 38/2026 die redenering van de Raad van State evenwel niet is gevolgd. Het Hof heeft uit het arrest van het Hof van Justitie C-302/18 afgeleid dat wel een andere interpretatie mogelijk is (punten B.6.3. en B17 van arrest nr. 38/2026), met name dat het feit dat de gezinshereniger moet ‘beschikken’ over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen niet verhindert dat wordt rekening gehouden met stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. De lezing van artikel 40ter §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet die verweerder

in de nota evenwel voorstaat, houdt volgens het Grondwettelijk Hof een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES